

EN PA TUFET

- Noia, no saps tu quin és el monument més fred de Barcelona?
- No...
- El monument a Güell, que és al costat de «La Sibèria».
- I el teatre que està més enlaire?
-
- El Doré... que està al costat de «La Lluna».

El Nadal a Europa

La festa de Nadal i el transcendentalíssim aconeteixement per a la història de la humanitat que ella commemora, han donat origen arreu de l'Europa cristiana a un sens fi de tradicions, llegendes i costums, algunes de les quals creiem interessant retreure, començant per fer esment de les de casa nostra, tals com la del guarniment del que, amb mot ben poc català, en diem *pessebre*, la de fer *suar el tió* — viva encara a pagès — i la del *gall dindi* farcit, plat indispensable del dinar de Nadal en tota taula que es vulgui tenir per ben servida.

A Castella és tradicional la celebració de la *Nochebuena* amb els populars concerts de simbombes, i els indispensables *besugos* i massapans.

Fora d'Espanya, és gairebé general el costum de l'*Arbre de Noel*, que també va introduint-se en el nostre país, per influència de la nombrosa colònia estrangera que resideix en les grans capitals. Són moltes les nacions que es disputen la glòria d'haver iniciat aquest costum, el qual, sembla, però, tenir un origen pagà, car sembla que l'abet era un indispensable element de decoració en les festes dels gentils, els quals penjaven de les branques d'aquests arbres figuretes del déu Baccus.

En els pobles escandinaus és viva la llegenda que conta que l'abet va néixer espontàniament en un lloc on moriren dos enamorats, i que en brotar l'arbre de la terra, les seves branques varen aparèixer plenes de petits ciris encesos.

El costum de guarnir l'*Arbre de Nadal* fou introduït a l'Europa oriental cap allà el segle XVI, des d'on penetrà a l'Anglaterra el segle XVIII, i més tard a França.

L'Anglaterra, nació tradicionista com poques, és riquíssima en costums nadalencs. Entre ells són dignes d'especial esment les dels gitanos que acampen per les rodalies de les grans urbs, els quals es passen la nit de Nadal cantant rondalles al voltant d'una foguera encesa amb llenya de freixa, perquè diuen que era a la vora d'un foc encès amb llenya d'aquesta mena que el bon Jesús fou rentat i vestit per primera vegada. Creuen també, els gitanos anglesos, que a les dotze de la nit de Nadal l'infant Jesús s'apareix en els estables per a rebre els homenatges de les vaques, les quals s'agenollen davant de la seva divina presència.

La tradició que hem anotat respecte a la llenya de freixa no és peculiar, però, dels gitanos anglesos, car són moltes les llars d'Europa en les quals, durant la nit de Nadal, hi ha foc encès amb trossos de freixa, les cendres dels quals es recullen després i s'utilitzen per adob dels camps.

També és molt generalitzada la creença de que els nascuts a les dotze

HA NEVAT

—Vaja; aquest any no teniu excusa de fer-nos pagar així de cars els torrons de neu

de la nit de Nadal posseeixen el do de guarir els mals amb la saliva llur. A Catalunya es diu que els nascuts en tal hora de tal nit tenen una creu al paladar.

A l'Anglaterra i als Estats Units, les famílies decoren les habitacions, els quadros, els llums, els mobles, els carruatges, etc., amb branques de grèvol, que, passades les festes, cremen també, destinant la cendra a dobs d'hortes i jardins.

A Escòcia el nois es disfressen i van pels carrers cantant cançons i representant farses. Aquestes comparses tenen el nom de «guisers», per creure's que aquest costum va ésser implantat per Maria de Guissa, mare de la infortunada Maria Estuard.

Una llegenda russa — per acabar — conta que totes les nits, des de la de Nadal fins a la dels Reis, l'infant Jesús va pel món en cerca de sostre on xoplugar-se, i que quan en sonar dotze hores troba una porta oberta, es fica dintre la casa sense ésser vist ni sentit de ningú, visita que assegura a tots els que viuen en aquella casa un any nou ple de prosperitats. Que al ens el doni també Jesús Infant a tots nosaltres. Amén.

ABEC

EPISODIS I AVENTURES

La fi tràgica de dos cercadors d'or

(Històric)

VIII i últim

TOT ÉS ENDEBADAES! — *Novembre.* — Per a què esperar? ¿Per a què lluitar? Tot és endebares! La nostra fi no és llunyana... En Semenoff s'està morint. Les seves cames són invadides per la gangrena i se'n desprèn la carn a bocins. Ja quasi no ens resten provisions. La tempesta segueix fent estralls. Tot està ocult dessota d'una capa de neu espessa de dos metres. Impossibile de sortir de la isba. Poso en aquest moment en la cacerola, que és al foc, el darrer pessic de te. Des de l'octubre que no tenim sucre; ens prenem el te amb sal.

Desembre. — En Semenoff s'està acabant. Els ossos de les cames són completament al descobert, i més amunt la carn ja es descompon. El sofriment del meu amic sols puc concebir-lo pensant en el que jo sofreixo tenint de veure'l en aquest terrible estat sense poder fer res per a curar-lo.

Tot avui que corro per la illa i no he trobat més que un renard blau, que he pogut matar. Carregat amb l'animal, m'ha costat molt de trobar a casa, en mig de la tempesta de neu i l'huracà que m'ha sobtat pel camí.

En arribar, he fet coure el renard blau. La seva carn és repugnant, però jo l'he devorada. El pobre Semenoff també n'ha volgut. ¡Quina pena fa veure'l menjar, no pas perquè tingui gana, sinó perquè té confiança que menjant podrà aguantar més...

El dia de Nadal ha passat sense que, com qui diu, ens en haguem adonat, perquè no som més que uns malvats pecadors. Vivim pensant només que en nosaltres, i en nosaltres no hi ha més que desesperació.

13 gener. — Ahir, en Semenoff em despertà dient-me: «¿No veus allà baix, a prop del mur?... Allà baix les tendes amaguen la Mort. ¿No la sents com ens amenaça? Ara, a mi; després, a tu...»

Li he posat la mà en el front; cremava talment. La febre el devora. Pobre amic meu!

18 gener. — En Semenoff no fa més que gemegar i cridar constantment. De les seves llagues en raja sang. Està delirant i ja no em sent.

L'AGONIA EN LA SOLITUD. — *21 gener.* — En Semenoff és mort! L'he enterrat profundament en la neu i he col·locat al damunt una creu fe'a amb dues branques.

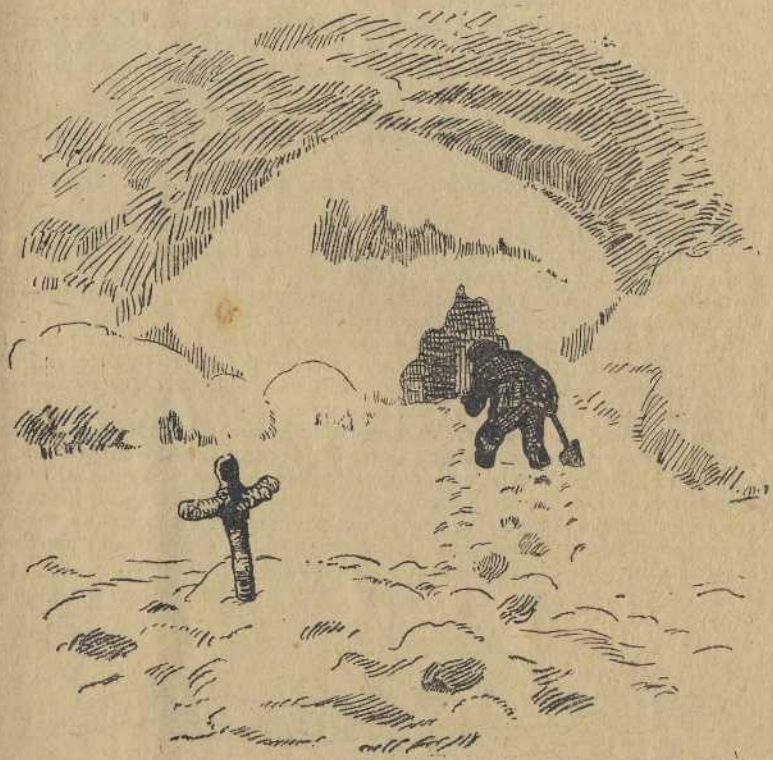
Si jo visc fins a l'estiu, li cavaré una tomba en la terra.

Ara sóc sol...

La tempestat de neu és desencadenada i bramula durant dies sencers.

A la nit, els borrallons de neu, llançats amb fúria pel vent formidable, fan trontollar les finestres i els murs de la isba amb tanta força, que qualsevol diria que al delora hi ha una turba que empeny per a entrar. Es esgarrifós!

Febrer. — Després de caminar tot un dia, no he matat més que un renard blau. Estic molt cansat. M'allunyo poc de la isba, per por de perdre'm, perquè enllà, res no es veu...

No es troba res, ni renards blaus tampoc. He caminat molt temps i res no he trobat. Estic tot gelat. He reposat dos cops. Al meu entorn, res... Damunt de la mar tot es veu negrenc. Caldria que jo hi anés, però em sento massa feble.

Estic allitat i no puc moure'm. Tot el cos em fa mal, interiorment. Tinc

les cames i el ventre inflats. Em raja sang de les genives i sento sorolls en les orelles...

A díes de la isba hi fa fred. Avui no he encés foc, perquè em sento tan feble... He mastegat la corretja del meu cinturó.

Març. — Avui he menjat greix gelat de foca, que guardàvem per a fer cremar el llum. Era amargant i feia una mala sentor insuportable... Es fa grebre en les parets. He tornat a mastegar corretja i he menjat els líquens que creixen en les escletxes de la isba...

Sóc sol aquí, entre els gels, en mig d'animals salvatges. En Kotzou no vindrà pas. La vida s'acaba... Així ho has disposat, oh, Senyor clementíssim! La vida ja no m'és necessària. Aviat me'n aniré... Per sempre, per sempre...

Avui no puc quasi moure'm i haig de fer un gran esforç per a escriure aquestes ratlles. Havia pensat no escriure més, però això seria com dir: «Tot s'és acabat!»

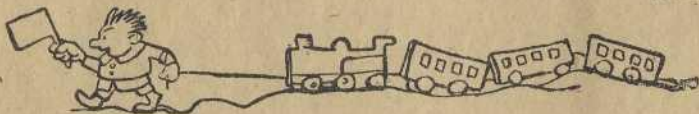
El cor em bat adaleradament. La sang em raja de la boca... Les orelles són plenes de brugits...

Ahir vaig creure que ja no em podria llevar. I així és esdevingut. Amb prou feines puc escriure... Es com si em comencés a morir... I ningú, ningú es cuidarà d'enterrar-me... L'ambició, la cupiditat ens va portar aquí, i tan engegats estàvem, que res no ens atemoritzà: ni els sofriments, ni les privacions. Ara veiem anorreats tots els nostres afanys, totes les nostres esperances de riqueses i de benaurança. I Vós, Déu meu, ens haveu castigat pels nostres pecats. No hauríem hagut d'ésser tan audaços. Però l'home sempre vol anar més enllà i no s'adona dels paranyes que són posats al seu pas. Perdoneu-me, mon Déu, perdoneu-me!

Em costa molt de respirar. Darrera les finestres, els renards blaus lladren i un grunyit es deixa sentir. Algun ós, de segur... Allò negre que jo veia damunt del gel de la mar, fa alguns dies, ¿no seria pas un altre samoyed mort? ¿I si fos en Kotzou que s'hagués ofegat en algun indret de l'Oceà i les onades l'haguessin portat fins aquí? En Kotzou ens ha enganyat i ha estat la nostra perdició. Que sia maleït fins a la setena generació! No puc escriure més... Em moro... Tot és acabat... Ja no puc...

Per la transcripció

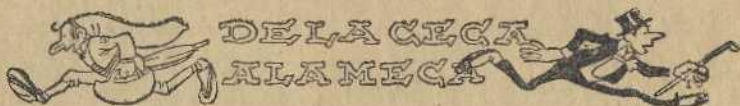
JIM-FIT

El suplement d'EN PATUFET, corresponent al present número, publica el tercer fullotó de la segona part de la interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres, **Una vida heroica**.² Amb aquest suplement es regala el conte complet «El retrat», d'en Jordi Català

— Si, senyora; ens en anem, i si vol dispesers, tindrà que anar a parar casa de dispeses a Irlanda, puix aquí encara no volem morir-nos de gana.

Carbó líquid

Ens enterem de que la darrera paraula de la química industrial és el carbó líquid, producte compost d'una barreja de pols de carbó i de romanalles de petroli en brut, que el seu inventor ha batejat amb el nom de *Colloil*, mot que catalanitzat diria *Carboli*, o cosa per l'estil.

Quan el nou producte s'hagi vulgaritzat, el clàssic carboner, brut de cara i mans, carregat amb el cabàs al cap, serà un tipus completament passat a la història. Enlloc seu, veurem passar la porta delpis un mosso net i endreçat comqualsevol dependent de drogueria, traginant al muscle un *vuîté* de combustible.

Tot això, bé; però és cas de preguntar-se: ¿quin benefici en treurà el consumidor de que el carbó sigui líquid enlloc d'ésser sòlid? Perquè si tota la diferència ha de consistir en que el carboner enlloc d'estafar-nos dues lliures de cada arroba, ens defraudi dos petricons de cada barraló, francament, no valia la pena de que els químics es prenguessin tanta molèstia.

JORDI BUSCA

CALENDARI 1921

Ja està llest; ja s'empaqueta.
 Tot seguit serà al carrer.
 Que quin dia? Doncs, el 5
 del pròxim mes de gener.

PATUFET - FILMS

PEL·LÍCULA DE LA SETMANA

Sol dir-se any nou, vida nova,
 però ço que sol passar
 és que molts dels bons propòsits
 se'n vagin al botavant
 i que no duri l'esmena
 més del que va de Cap d'any
 als voltants de Sant Antoni,
 i encara a tot estirar.
 Els més, tornen a la vida
 que havien portat abans,
 mes no en manquen que la menen
 més desordenada encara.
 Així hi ha qui retirava
 a les dues l'any passat,
 i bon punt l'any nou arriba,

se'n va al llit que és dia clar.
 D'un estudiant de metge,
 un bon tros desaplicat,
 que solia consentir-se
 tres campanes setmanals,
 em contaven no fa gaire,
 que l'any nou va inaugurar
 no tan sols amb tres campanes,
 sinó amb tot un campanar,
 en termes de que cert dia
 que li va passar pel cap
 d'assistir a l'aula, va perdre's
 per carrers esgarriats
 per no tenir ja memòria
 d'on queia la Facultat.

I, en fi, de cert busca-vides ens consta que tot un any va defensar-se amb el *sabre* sens delit per treballar, i en la subsegüent anyada va seguir gandulejant, amb la sola diferència

de que a més es va tornar jugador, cràpula, estafa i devotíssim del *mam*. Any nou, vida nova, sigui, si ha d'ésser per millorar; del contrari, és preferible vida vella, com abans.

NYC

LES ENQUESTES D'EN PATUFET

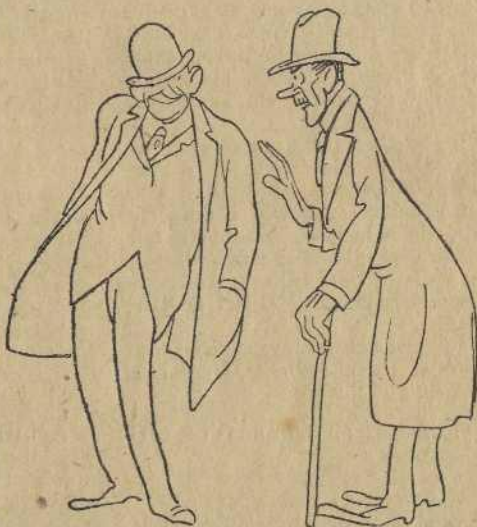
QUIN ÉS EL MÉS DOLÇ RECORD DE LA VOSTRA VIDA?

Fou en una tarda riallera de primavera, en un jorn d'aquells que l'alegria daurada del sol s'endinsa... s'endinsa en tots el cors amb lentitud encisadora.

Era la primera excursió que feia enguany el nostre Esbart, i tots, freturosos de gosar-la, escampàvem arreu raigs d'alegria, que s'estenia pausadament per damunt les verdors dels camps i les blancors nitides de les pagesies albiradores al lluny...

I el tren corria... corria avançant inconscient; però nosaltres, que la compreníem bellament aquella joia, la gosàvem amb nostres cants, tots ben nostres, engalanats de dolces melodies. I el sol ens somreia... i daurava benvolent, amb sa polsina misteriosa, les nostres cantades.

La festa era acabada.
Quan ja dins la calma

— Tinc la dona preocupadíssima. Fa dos mesos que no tenim cuinera, i com ella no sap de guisar, cada dia tenim d'anar a la fonda.

— Veus; tu que em vas criticar perquè em casava amb la minyona... Ara, tu pagaries qualsevol cosa de la meva *raspeta*.

de la nit, els meus ulls s'aclucaven, poc a poc, amb lleu recança de joia, em semblà sentir allà al lluny... al lluny, com el bronzir en l'ample espai, d'uns platerets improvisats a l'atzar.

RATA

Quan jo era molt petit, em semblava que tots els dies que passaven eren per a mi els més feliços de la meua vida; em semblava que no podien haver-hi dies que no sobrepuressin a aquests...

Mes vingué un jorn que el mestre començà a preparar-nos als que teníem de fer la Primera Comunió. Jo era un d'aquests; tots estàvem molt contents i alegres, i aqueixos dies de preparació em semblaven encara més feliços.

Fou arribat, per fi, aquell tan desitjat dia que Jesús volgué pendre possessió de nostre humil cor, i aquell fou el veritable i únic dia més feliç de la vida. Semblava talment que el sol brillés més que altres dies i els ocellets cantaven alegres, tributant homenatge al Rei de Cels i Terra.

I feliços són sempre els dies que es té el Pa a taula si Jesús és el Forner.

FRANCESC DE P. FARGAS I MARTÍ

Era el dia 6 de juliol de l'any finit; de bon matí el temps es presentava insegur; mes cap a les deu s'asserenà el cel i junt amb ell els ànims encongits de tots nosaltres. Es tracta de la benedicció de la Senyera de l'Orfeó de Ripollet. Va presidir la festa la Verge de Montserrat, bella-

ment posada en son tron de Regina dels Catalans, a l'altar major.

L'ofici, cantat per l'Orfeó, resultà admirable; després el sermó, i finit l'ofici, vingué el moment més emocionant de la diada: la benedicció de la Senyera.

Bell punt beneïda, l'estol de cantaires entonà «El Cant a la Senyera», del Mestre Millet, que fou assolit amb frenètics aplaudiments de tot un poble que visqué uns moments d'alegria intensa.

La nostra dansa i els ballets populars, ba'ats àrdidament per l'«Esbart Dançaire», de Sarrià, ompleren de bo la tarda. Després el concert, amb cooperació de l'Orfeó de Santa Perpètua, fou un altre èxit de la festa.

El magnífic Ajuntament cooperà també, com a fidel interpretador del sentir de tot un poble, a la realització de la diada.

Nostres pregaríes a Madona del Montserrat no foren en va. Ella ens ajudà, i la festa brillà i la nostra Senyera es avui venerada i respectada per tot un poble que s'abranda d'amor per Catalunya.

Aquesta diada, amics, és de les més felices de la nostra vida.

GERMANS MAGRIÀ

Em trobava en una petita església tot poruc, com si tingués por a quelcom de mal, quon de sobte i ple de valor, vareig dir-me com si em preguntés a mi mateix: Què faig aquí arraulit? A qui tinc por? Què espero? Mes, ja de seguida vaig sentir la veu del meu cor que em deia que estava ansiós de rabre al Rei de la Glòria.....

Era el jorn de ma Primera Comunió. Jesús tenia d'entrar en mo-

cor dintre de pocs moments per fer-me feliç!... Oh! jorn més alegre de ma vida...

Ah!... si hi pogués tornar!

Al cap de poca estona sortia de la capella portant al Bon Déu en mon cor, i els meus ulls varen veure com els arbres i les flors tots somreien. Fins els ocells rellaven més de gust perquè Jesús era meu i jo de Jesús.

SAMUEL

Després de ma primera Comunió, el record més dolç que em resta, és l'otrena dels premis del Col·legi a la mare.

Tan bon punt se'm comunicava, li trametia la notícia: — «Estimadíssima mare: Acabo de guanyar un altre premi amb els meus estudis. Són per la mare tots els honors del fill, i com a tal us els ofreno, felicitant-vos de tot cor.» Després, quan li presentava el diploma, li deia: — «Teniu, mare, aquest quadre; l'ha guanyat el vostre amor». — Li besava les mans, mentre ella em regava la testa amb dos rajolins de llàgrimes que m'assonaven el cor... Encara el tinc ben amarant... Pobra mare! Déu la tingui al Cel!

ANTONET D'ALENTORN

Era un matí del mes de les flors; el firmament era blau com un mantell de Maria; el rei dels astres començava sa majestuosa carrera; les

aus matineres volaren d'ací d'allà alabant al Creador; l'oreig matinal removia les fulles dels arbres cimbrejant-los amb suau eurtímia; les flors obrien son calze satinat embauat de cèlica flaira l'ambient... En fi, semblava que talment la Natura volgués celebrar amb mi el goig del moment més feliç de ma vida, i aquest fou quan el sacerdot, ple d'emoció, m'entregà per primera volta el Pa dels Angels, Jesús Sagramentat, allà a la Seu Barcelonina, a l'altar de la Immaculada Mare de Déu.

PERE CLOT I VILÀ

Fa uns quants anys que l'alegria dintre el meu cor hi floria; fou el dia més feliç. Era un dia de puresa que la meua ànima extesa estava en el Paradís.

Era el dia que jo, alegre, allí a l'església vaig rebre la Primera Comunió. ¡Quin estol de flors novelles! Semblàvem poms de poncelles del jardí del Salvador.

El meu cor com batejava; i llavors mon cor frissaba per rebre el meu Jesuït; mes vingué aquella hora santa i postrat jo a sa planta el vaig rebre emb el cor net.

FRANCESC FELIU I MOLINAS
(15 anys)

LA CARTA DELS REIS

Preciós conte escenificat, original d'en JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

S'ha posat a la venda, en quioscos i llibreries i en la nostra administració (CARDENAL CASAÑAS, 4), aquesta deliciosa obreta d'en Josep M.ª Folch i Torres, amb dotze pàgines d'inspirada música del Mestre Mayral, pel preu de

0'75 cts.

L'ofrena d'Any nou

I

D'on venia? Quin poble, quin llogaret l'havia escupit fins a la gran ciutat aquell malaurat infant, magre, brut, espellifat?

Ningú no sabia dir-ho. Ell mateix no tenia record d'haver viscut en cap poble, ni en cap llogaret, ni en cap casa...

Quan era molt menut, que no caminava encara, l'ja feia de rodamon, ficat en el fons d'una manta, com un farcell, que una dona, la seva mare, portava penjant a l'esquena.

Després, més grandet, sempre havia estat arrossegat per carreteres i camins, agafat en les faldilles d'aquella mateixa dona, tenint de seguir a un pas que l'obligava a anar corrent tot el dia.

Finalment, aquella mare, un mati no es despertà. Havien passat la nit, com sempre, dessota d'un pont i la gebrada la degué oorglaçar.

L'infant plorà molt, en veure's tot sol en el món, però com que no tenia altra esma que la de caminar, caminar sempre, va seguir el seu camí, plorant i resant per la mare; perquè recordava molt bé que ella, pocs dies abans li havia dit: «Si un dia succeís que per més que em cridis no et responc, serà senyal que sóc morta. Aleshores resa per mi, per a que les teves oracions m'obrin les portes del cel».

Així ho va fer en Giquet: vinga caminar i vinga resar! Però, al cap d'uns quants dies que anava així pel món, sense poder conversar amb ningú, tenint de menjar-se els rosegons tot sol, pensà que la seva mare havia fet molt mal fet de morir-se i no emportar-se'l.

Probà de cercar conversa als xicots que trobava pels pobles, però tots se'l miraven de mal ull, i res no li responien veient-lo tan brut i tant esfigarcat. En trobà, i tot, que l'apedregaren, fent-lo fugir carretera enllà.

Així, sense nord ni guia, anà a caure en la gran ciutat.

La llum dels carrers i dels aparadors el varen atraure com una papallona efimera. Dormí aquella nit en un sot, al peu d'un arbre, en una plaça pública.

L'endemà mati, la ciutat li semblà amorosa dessota d'un sol que hi abocava l'or a raig.

Assegut, mig amagat en el peu d'un pedris, veia passar la gent tota ben abillada, i senti una gran vergonya de mostrar-se tan mal vestit.

Tot d'una passà un xicot fent córrer una pilota, amb el peu. La pilota anà a topar contra les cames d'en Giquet.

El noi de la pilota, en recollir-la, li proposà si volia jugar amb ell a futbol.

En Giquet s'excusà. No en sabia ell de jugar a una cosa així. I, després, anava tan brut, quasi descalç...

— Que no treballes? — li preguntà el de la pilota.

— No... Per què? — barbotejà ell.

— Perquè treballant, es guanyen diners... Veus, jo sóc aprenent.

— I això, com se fa?

— Mira: vas per les botigues i preguntes si falta un aprenent, i allí on en falti, et pendran.

El noi de la pilota, entre tant, l'havia col·locada en posició, i clavant-li puntada de peu, seguí el seu camí, darrera de la pilota.

En Giquet se'n anà a seguir botigues, però encara no obria la vidriera o posava els peus al dintell de la porta, ja sortia un dependent i el feia fugir.

— Falta un aprenent? — deia ell, aleshores, amb la veu tota confosa.

Se'l miraven de cap a peus, amb ràstic o llàstima, i li responien que no.

Aquell mirar, repetit, li donà a entendre que era el seu aspecte miserable el què repugnava a la gent; i n'experimentà una fonda tristesa.

Avergonyit, cercant a amagar la seva misèria, on la llum del dia no la fés visible, el pobre Giquet se'n tornà dessota aquell pedrís. Però, fins aquell lloc li havien tingut de pendre!

En el mateix indret on el noi de la pilota el trobà, hi havia un gos aje-gut, tremolant...

En Giquet anava a fer-lo fugir, però el gos li adreçà una mirada tan temerosa i suplicant, que el noi se'n sentí compadit.

Amb un cop d'ull en tingué prou en Giquet per a sentir-se solidaritzat amb aquell gos, brut com ell, abandonat com ell, magre, pobre, fastigós com ell, potser, també, avergonyit com ell, de mostrar a la llum del sol la seva misèria.

— No; no et moguis, Blanquet, no et moguis — li digué, passant-li amorosament la mà pel cap.

El nom mateix, que sense rumiar, li acabava d'aplicar, ho era una carícia. Perquè el pobre gos no en tenia res de blanquet. Ho havia estat, de segur, però ara, entre el pel caigut i el fang i la pols i altres coses... calia ésser bona persona per a endevinar-ho.

En Giquet s'enquibí al costat del pobre animaló, el qual tingué esma encara per a remenar la cua.

— Veus com hi cabem, Blanquet?

Sentia afany de conversar el pobre noi; i com que el gos se'l mirava d'una manera que s'hauria dit que l'entenia, en Giquet s'hi descansà:

— Potser també vens de molt lluny, tu? Fas el posat de cansat, com jo mateix...

En aquell moment, una cambrera que acompanyava un nen i una nena, anà a seure en el pedrís aquell, dessota del qual conversaven en Giquet i el «Blanquet».

Com que estaven girats cara enllà, de res no es varen adonar ni els uns ni els altres.

En Giquet anava dient, tot amanyagant el gos:

— Prou que es veu de seguida que també tens fam tu, pobre Blanquet.

Aquestes foren les primeres paraules que varen sentir en Lluís i la Nú-

ria, que així s'anomenaven els nens que anaven amb la cambrera. Sorpresos i estranyats, varen decantar el cos per a veure d'on venia la conversa, i en adonar-se d'aquell quadro corprendor de misèria i afectuositat, s'imposaren mutuament silenci, i seguiren escoltant.

— Els ulls es posen tristos, veus, quan es té lam... Però, calla, que encara dec tenir un rosegó... Ens el partirem — anava dient en Giquet.

El gos li llepà la mà, abans de rebre la part del rosegó, i féu un petit grinyol per a expressar la seva reconeixença.

— N'hi ha poc, oi? Ja ho sé, però què hi farem! La misèria, porta misèria. Veus? Si jo no anés tan brut, ni tan espellifat, trobaria feina d'apre-

nent... Tu no saps què és això, oi, Blanquet? Doncs és una cosa que, tu treballes, i la botiga et dona diners cada setmana. ¡Si jo pogués arribar a ésser aprenent!... Quina bona vida ens donariem, Blanquet! Cada dia menjariem pa i botifarra, tant que m'agrada d'ençà d'un cop que en vaig menjar!... Però, com vols que ho faci. Solament em pogués comprar una bata i unes sabates com les del noi de la pilota, de seguida em volarien per aprenent...

El nen i la nena es varen mirar, i un i altre mostraren en la cara la emoció que els seus cors estaven experimentant.

¶ Acabarà en el pròxim número).

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Endevinoires

ENDEVINA, ENDEVINETA

F. ROCA JOSHY

MOLTEPRÈS

Combinar aquestes lletres de manera
que donin el nom d'un escriptor català.
POMELL DE JOVENTUT «MANELIC»

LOGOGRAF NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 7 8	Matallia
3 3 7 4 5 6 8	Fruita
3 8 4 7 6 8	Gravat
1 8 3 4 8	Part del cos
4 5 6 8	Animal
6 5 4	Tothom en té
4 7	Part del cos
5	Vocal

LLORENÇ FNAÉS
13 anys

Solucions a l'insertat en el número anterior

A la targeta: La senyora Marieta.—Al logogrif numèric: Ramiro

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

ESPECTACLES DEL TEATRE CATALÀ ROMEA

Director, l'eminent primer actor Don ENRIC GIMÉNEZ

FESTES DE NADAL, CAP D'ANY I REIS EXTRAORDINÀRIES REPRESENTACIONS

del grandios espectacle en 5 actes i 18 quadros i un pròleg,
d'En J. M. FOLCH I TORRES, música del Mtre. ESQRRRA

ELS PASTORETS

O L'ADVENIMENT DE L'INFANT JESÚS
amb l'ADORACIÓ DELS REIS I LA GRAN CAVALCADA

GRAN ÈXIT dels quadros nous: De cap a l'Infern i Les calderes de Pere Botero
Entusiasma als petits i delecta als grans. Chors angèlics, ballats populars,
quadros plàstics, sardanes, cuplets d'en Rovelló, per l'Aymeric

SORPRENENT APOTEOSI—Decorat de Batlle, Amigó i altres escenògrafs

A PETICIÓ DEL PÚBLIC s'alternaran les representacions de
ELS PASTORETS amb la meravellosa rondalla del mateix autor

LA VENTAFOC

Gran presentació — Notabilíssima execució — Indiscutible triomf

NOTA IMPORTANT: Consulteu en els periòdics i cartells les hores en
que tindrán lloc les representacions durant aquests dies

Demà, diada de CAP D'ANY, i demà passat diamenge, GRANS PROGRAMA
MES a hores avinents

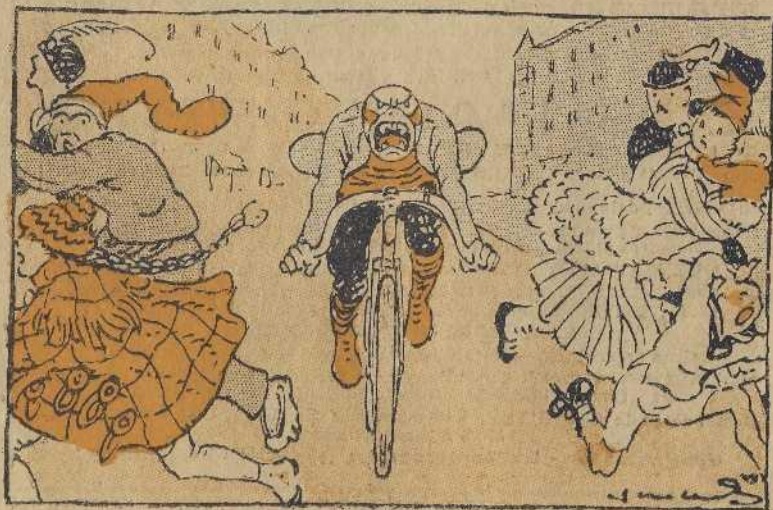
Els Pastorets - La Ventafocs :: ¡TOTHOM A ROMEA!

-- Si vas amb *auto*, tothom s'aparta; però, noi, anant amb bicicleta no pots anar de pressa perquè no et fan gens ni mica de cas.

— Per què no fas el que jo feia? Em pintava la gorra de certa manera...

... i ja ho crec que me'n obrien, de pas !